

RECHTSPRAAK

Verhaal van afgedragen loonbelasting valt niet onder reikwijdte finalekwijtingsbeding, zodat werkgeefster een postcontractuele verhaalsmogelijkheid heeft.

Feiten

Werknemer is op 14 oktober 2013 in dienst getreden bij Solera Nederland B.V. (hierna: 'Solera') in de functie van 'Country Chief Financial Officer' (CFO). Zijn salaris bedraagt € 12.829,14 bruto inclusief vakantietoeslag en andere emolumenten. Op 13 juni 2016 hebben partijen een vaststellingsovereenkomst gesloten, waarin de arbeidsovereenkomst met wederzijds goedvinden is beëindigd. Onderdeel van de vaststellingsovereenkomst is enerzijds een finalekwijtingsbeding en anderzijds een postcontractuele clause, die bepaalt dat alle postcontractuele vorderingen met uitzondering van het concurrentiebeding niet komen te vervallen. In 2014 en 2015 heeft werknemer uit een aandelenoptieregeling inkomsten genoten van respectievelijk € 7.466,51 en € 71.976,66. Deze uitkering verliep via de Amerikaanse holding naar aanleiding van een overname van de Solera groep. Deze bedragen zijn zonder inhouding van loonbelasting aan werknemer uitgekeerd. Op 13 december 2017 heeft Solera werknemer bericht dat zij over de waarde van de aandelen/opties een naheffing van € 41.310,45 aan de Belastingdienst heeft betaald. In eerste aanleg vorderde Solera werknemer te veroordelen tot betaling van voornoemd bedrag. Zij heeft aan deze vordering ten grondslag gelegd dat werknemer op grond van artikel 20 van de arbeidsovereenkomst is gehouden dit bedrag te vergoeden. Werknemer heeft ten verweere aangevoerd dat verhaal van afgedragen belastinggelden onder de reikwijdte van het finalekwijtingsbeding valt. De kantonrechter stelde Solera in het gelijk en heeft de vordering toegewezen. Werknemer keert zich hiertegen in hoger beroep.

Oordeel

Artikel 20 arbeidsovereenkomst

In artikel 20 ('Tax issues') van de arbeidsovereenkomst van werknemer is het volgende bepaald: 'Employee hereby indemnifies and shall hold harmless Solera in respect of all (possible) retro-active tax assessments (naheffingsaanslagen inzake loonheffing) made against Solera by the tax authorities of any country where Employee performed duties for Solera (the "Tax Authorities") for wage tax, premiums for national insurances and in general payroll taxes (loonheffingen) that Solera should have withheld (ingehouden,) and/or paid to the Tax Authorities (afgedragen) but did not withhold and/or pay relating to (the payment of) the Salary and/or other benefits pursuant to this Agreement and/or in general relating to any

payments made by Solera to Employee or third parties designated by Employee. Employee consents to Solera setting-off any amounts owed by Employee to Solera in respect of the foregoing against any amounts payable by Solera to Employee.'

Verhaalsmogelijkheid

Werknemer voert aan dat verhaal van de door Solera afgedragen loonbelasting niet mogelijk is, omdat artikel 20 uit de arbeidsovereenkomst slechts verhaal mogelijk maakt in geval er een naheffingsaanslag inzake loonheffing heeft plaatsgevonden, en een dergelijke naheffingsaanslag niet aanwezig is, althans niet is ingebracht. Het hof volgt werknemer hierin niet. Het hof is samen met Solera van oordeel dat uit artikel 20 niet kan worden afgeleid dat verhaal slechts mogelijk is indien een naheffingsaanslag inzake loonheffing plaatsvindt. Het hof interpreteert artikel 20 aldus dat verhaal mogelijk is in geval van 'retro-active tax assessments (naheffingsaanslag inzake loonheffing)', maar ook in geval van 'general payroll taxes (loonheffingen)' die door Solera zijn ingehouden en afgedragen. Zowel de bewoordingen van het artikel alsook de strekking ervan sluiten aan bij de door Solera gegeven uitleg. Ook is het begrip 'general payroll taxes (loonheffingen)' een ruimer begrip dan 'retro-active tax assessments (naheffingsaanslagen loonheffingen)', zodat het betoog van werknemer dat eerstgenoemd begrip als species van het laatstgenoemde begrip moet worden opgevat onlogisch is. Bovendien valt niet in te zien waarom Solera slechts verhaal zou willen kunnen nemen in geval van een naheffingsaanslag inzake loonheffing, en niet in andere gevallen waarin zij belasting heeft ingehouden en afgedragen aan de Belastingdienst.

Finale kwijting

In de tweede plaats voert werknemer aan dat de vaststellingsovereenkomst dan wel het goed werkgeverschap aan de verhaalsmogelijkheid in de weg staat. In zijn visie valt de betaling van de naheffingsaanslag onder de reikwijdte van het tussen partijen overeengekomen finalekwijtingsbeding. Het hof volgt werknemer hierin evenmin, nu in de vaststellingsovereenkomst expliciet is afgesproken dat postcontractuele verplichtingen van kracht blijven en artikel 20 zo'n verplichting weerspiegelt. Artikel 20 maakt er immers melding van dat belastingen die zijn afgedragen maar niet al in verband met de loonbetaling waren ingehouden, alsnog kunnen worden verhaald. Verder kan uit artikel niet worden afgeleid dat verhaal slechts mogelijk is tijdens het dienstverband en dat dit niet na aanloop daarvan zou kunnen plaatsvinden. Ook blijkt uit een e-mail van werknemer dat hij ervan op de hoogte was dat de mogelijkheid bestond dat ook over de door hem ontvangen betalingen in 2014 en 2015 door Solera loonbelasting zou moeten worden betaald. Blijkens die e-mail was werknemer namelijk verrast dat Solera dit onderwerp niet in de onderhandelingen over de vaststellingsovereenkomst aan de orde heeft gesteld en hij heeft daar zelf toen ook bewust over gezwegen. In hoger beroep heeft werknemer gesteld ervan uit te zijn gegaan dat Solera met het sluiten van de vaststellingsovereenkomst afstand deed van haar verhaalsmogelijkheid. Desgevraagd heeft werknemer evenwel verklaard dat hij niet heeft geverifieerd of dit inderdaad de bedoeling van Solera was. Naar het oordeel van het hof heeft werknemer dan ook niet redelijkerwijs erop mogen vertrouwen dat de vaststellingsovereenkomst inhield dat

Solera afstand deed van de mogelijkheid de door haar af te dragen loonbelasting op werknemer te verhalen. De grieven falen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-02-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:471

Zaaknummer: 200.256.869/01

Rechters: G.C. Boot, M.S.A. Vegter en I.A. Haanappel-van der Burg

Advocaten: J.W. Stam en A.E. Vos

Wetsartikelen: 7:900 BW